EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 5.6.2019
COM(2019) 505 final

Rekommendation till

RÅDETS REKOMMENDATION

om Tysklands nationella reformprogram 2019 med avgivande av rådets yttrande om Tysklands stabilitetsprogram 2019

Rekommendation till

RÅDETS REKOMMENDATION

om Tysklands nationella reformprogram 2019 med avgivande av rådets yttrande om Tysklands stabilitetsprogram 2019

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA REKOMMENDATION

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 121.2 och 148.4,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1466/97 av den 7 juli 1997 om förstärkning av övervakningen av de offentliga finanserna samt övervakningen och samordningen av den ekonomiska politiken[1], särskilt artikel 5.2,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1176/2011 av den 16 november 2011 om förebyggande och korrigering av makroekonomiska obalanser[2], särskilt artikel 6.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens rekommendation,

med beaktande av Europaparlamentets resolutioner,

med beaktande av Europeiska rådets slutsatser,

med beaktande av sysselsättningskommitténs yttrande,

med beaktande av ekonomiska och finansiella kommitténs yttrande,

med beaktande av yttrandet från kommittén för socialt skydd,

med beaktande av yttrandet från kommittén för ekonomisk politik, och

av följande skäl:

(1) Den 21 november 2018 antog kommissionen den årliga tillväxtöversikten, som inledde 2019 års europeiska planeringstermin för samordning av den ekonomiska politiken. I den togs vederbörlig hänsyn till den europeiska pelaren för sociala rättigheter som proklamerades av Europaparlamentet, rådet och kommissionen den 17 november 2017. Prioriteringarna i den årliga tillväxtöversikten godkändes av Europeiska rådet den 21 mars 2019. Den 21 november 2018 antog kommissionen, på grundval av förordning (EU) nr 1176/2011, även rapporten om förvarningsmekanismen, enligt vilken Tyskland var en av de medlemsstater som skulle bli föremål för en fördjupad granskning. Samma dag antog kommissionen också en rekommendation till rådets rekommendation om den ekonomiska politiken i euroområdet som Europeiska rådet godkände den 21 mars 2019. Den 9 april 2019 antog rådet rekommendationen om den

[1] EGT L 209, 2.8.1997, s. 1.
[2] EGT L 306, 23.11.2011, s. 25.

ekonomiska politiken i euroområdet (nedan kallad *rekommendationen för euroområdet*).

(2) Med tanke på de nära inbördes kopplingarna mellan ekonomierna i Ekonomiska och monetära unionen bör Tyskland, i egenskap av medlemsstat som har euron som valuta, säkerställa att rekommendationen för euroområdet, vilken avspeglas i rekommendationerna 1 och 2, genomförs till fullo och utan onödiga dröjsmål. Särskilt investeringsåtgärder och stöd till löneökningar kommer att göra det lättare att följa den första rekommendationen för euroområdet vad gäller ombalansering i euroområdet, och en skatteväxling bort från arbete kommer att göra det lättare att följa den tredje rekommendationen för euroområdet vad gäller arbetsmarknaden.

(3) Landsrapporten 2019 för Tyskland[3] offentliggjordes den 27 februari 2019. Den innehöll en bedömning av hur väl Tyskland hade lyckats med de landsspecifika rekommendationer som rådet antog den 13 juli 2018, med uppföljningen av tidigare års rekommendationer och med sina nationella Europa 2020-mål. Den innehöll också en fördjupad granskning enligt artikel 5 i förordning (EU) nr 1176/2011, vars resultat också offentliggjordes den 27 februari 2019[4]. Av analysen drog kommissionen slutsatsen att Tyskland har makroekonomiska obalanser. Det gäller främst det långsamt krympande bytesbalansöverskottet som ligger kvar på en hög nivå och har gränsöverskridande betydelse. Mot bakgrund av en ökad inhemsk efterfrågan minskade överskottet något 2018 och tros fortsätta att minska successivt de kommande åren, även om det ligger kvar ovanför tröskeln för förfarandet vid makroekonomiska obalanser. Överskottet visar att de inhemska investeringsnivåerna är dämpade i förhållande till sparandet i både den privata och den offentliga sektorn. Det har vidtagits ett antal åtgärder för att stärka de privata och offentliga investeringarna, som har ökat avsevärt. Det har bidragit till en tillväxt som bygger mer på inhemsk efterfrågan. Men investeringarna och konsumtionen, räknade som andel av BNP, hade förväntats öka ännu mer med tanke på de gynnsamma finansieringsvillkoren, eftersläpningen i de offentliga investeringarna, särskilt på kommunal nivå, och det tillgängliga budgetutrymmet. Löneökningarna tog fart i takt med den allt stramare arbetsmarknaden, men reallöneökningarna är fortfarande låga.

(4) Den 16 april 2019 lade Tyskland fram sitt nationella reformprogram för 2019 och den 17 april 2019 sitt stabilitetsprogram för samma år. De båda programmen har bedömts samtidigt för att deras inbördes kopplingar ska kunna beaktas.

(5) Vid programplaneringen för de europeiska struktur- och investeringsfonderna för 2014–2020 har relevanta landsspecifika rekommendationer beaktats. Enligt artikel 23 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1303/2013[5] får kommissionen begära att en medlemsstat ska se över och föreslå ändringar av sin partnerskapsöverenskommelse och av relevanta program när så krävs för att stödja genomförandet av relevanta rekommendationer från rådet. Kommissionen har i riktlinjerna för tillämpning av åtgärder som sammanlänkar effektiva europeiska

[3] SWD(2019) 1004 final.

[4] COM(2019) 150 final.

[5] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1303/2013 av den 17 december 2013 om fastställande av gemensamma bestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden, Sammanhållningsfonden, Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling och Europeiska havs- och fiskerifonden, om fastställande av allmänna bestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden, Sammanhållningsfonden och Europeiska havs- och fiskerifonden samt om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1083/2006 (EUT L 347, 20.12.2013, s. 320).

struktur- och investeringsfonder med sund ekonomisk styrning beskrivit närmare hur den kommer att tillämpa denna bestämmelse[6].

(6) Tyskland omfattas för närvarande av stabilitets- och tillväxtpaktens förebyggande del. I stabilitetsprogrammet för 2019 planerar regeringen ett samlat budgetöverskott på mellan 0,5 och 0,75 % av BNP under perioden 2019–2023. På grundval av det omräknade strukturella saldot[7] fortsätter det medelfristiga budgetmålet – ett strukturellt underskott på 0,5 % av BNP – att överträffas med råge under programperioden. Enligt stabilitetsprogrammet för 2019 väntas den offentliga skuldkvoten sjunka till under fördragets referensvärde på 60 % av BNP under 2019 och successivt minska till 51,25 % för 2023. Det makroekonomiska scenario som ligger till grund för dessa budgetprognoser är gynnsamt. Enligt kommissionens vårprognos 2019 beräknas det strukturella saldot ligga på ett överskott på 1,1 % av BNP för 2019 och 0,8 % av BNP för 2020, vilket överstiger det medelfristiga budgetmålet. Den offentliga skulden förväntas sjunka stadigt. Sammantaget anser rådet att Tyskland kan förväntas följa stabilitets- och tillväxtpaktens regler under 2019 och 2020. Samtidigt skulle det – med bibehållen respekt för det medelfristiga budgetmålet – vara viktigt att använda finans- och strukturpolitiken till att uppnå en varaktig ökning av de offentliga och privata investeringarna, särskilt på regional och kommunal nivå.

(7) De offentliga och privata investeringarna ökade stadigt 2018, men investeringskvoten ligger kvar under genomsnittet i euroområdet. De offentliga investeringarna ökade 2018 med 7,7 % i nominella och 3,8 % i real termer, men det krävs fortfarande ytterligare insatser för att råda bot på den stora eftersläpningen, särskilt när det gäller investeringar i infrastruktur och utbildning. De reala offentliga investeringarna har ökat tre år i rad efter en period av negativa tillväxtsiffror, eftersom regeringen satsar på ökade investeringar. På kommunal nivå fortsatte däremot investeringarna att vara lägre än deprecieringen, och den ackumulerade eftersläpningen av investeringarna fram till 2018 ökade till 5 % av BNP. Tillsammans med det gynnsamma budgetläget visar detta att det finns utrymme för att öka investeringarna på alla förvaltningsnivåer, särskilt på regional och kommunal nivå. På kommunal nivå hämmas investeringarna i infrastruktur fortfarande av kapacitets- och planeringsbegränsningar. Det har vidtagits åtgärder för att ta itu med begränsningarna men hittills utan hållbara och konkreta resultat. Dessutom finns det utrymme att förbättra upphandling och digitala offentliga tjänster. De privata investeringarna har ökat märkbart men inte för alla tillgångstyper. Investeringarna i utrustning har ökat stadigt som reaktion på en rekordstor kapacitetsanvändning. Investeringarna i bostäder fortsätter att booma. Byggbranschen rapporterar nu om kapacitetsbegränsningar och prisökningar. I reala termer går det långsamt att bygga annat än bostäder, vilket tyder på att viktig infrastruktur eventuellt inte har hållit jämna steg med ekonomins behov.

(8) De offentliga utgifterna för utbildning, som 2017 låg på 4,1 % av BNP, ligger kvar under EU-genomsnittet på 4,6 %. Av de totala offentliga utgifterna gick 9,3 % till utbildning, vilket också ligger under EU-genomsnittet på 10,2 %. Utgifterna för utbildning och forskning låg kvar på 9 % av BNP 2017 och därmed under det nationella målet på 10 %, Utbildningsutgifterna har visserligen ökat i reala termer, men den stora eftersläpningen av investeringarna har blivit ännu större till följd av befolkningsutvecklingen. Lagändringar som ger den tyska förbundsregeringen

[6] COM(2014) 494 final.

[7] Det konjunkturrensade saldot exklusive engångsåtgärder och andra tillfälliga åtgärder, omräknat av kommissionen enligt den gemensamt överenskomna metoden.

möjlighet att direktinvestera i digital utbildning för att komplettera delstaternas anslag (Digitalpakt) är lovande men än så länge resultatlösa. Utmaningar som det växande elevantalet, lärarbristen, digitaliseringen och den fortsatta utbyggnaden av förskolan och barnomsorgen kommer att kräva ännu mer offentlig finansiering. Ytterligare investeringar i utbildning, forskning och innovation är avgörande för att Tyskland ska kunna öka sin potentiella tillväxt och anpassa sig till den tekniska utvecklingen.

(9) Tyskland har på senare år gjort framsteg med att öka sin FoU-intensitet, främst som ett resultat av storföretagens ökade FoU-utgifter, särskilt i bilindustrin och de medelhögteknologiska tillverkningssektorerna. FoU-intensiteten hos de små och medelstora företagen ligger betydligt under EU-genomsnittet och fortsätter att släpa efter. Småföretagen brukar inte kunna dra lika mycket nytta av samarbetet med offentliga forskningsinstitut som storföretagen. Dessa båda faktorer hämmar innovationen i dessa företag, som redan befinner sig i en lång utförsbacke. Ytterligare FoU-investeringar är viktiga inte bara för att stärka hela ekonomins innovationskapacitet och öka produktiviteten, utan också för att underlätta omställningen till en cirkulär ekonomi med låga utsläpp, bland annat i fråga om hållbara transporter, miljövänlig energiteknik, miljöinnovation och återvinning, och för att ytterligare förbättra den offentliga forskningssektorns resultat och bidrag till dessa mål.

(10) Digitaliseringen av den tyska ekonomin går bara långsamt framåt, och små och medelstora företag är fortfarande sena med att införa digital teknik. Tyskland släpar efter när det gäller att bygga ut nät för bredband med mycket hög kapacitet (gigabithastighet) på nationell nivå, särskilt på landsbygden, där större investeringar skulle kunna förbättra produktivitetsökningen. Bara 9 % av de tyska hushållen (mitten av 2018) har tillgång till fibernät med hög kapacitet jämfört med EU-genomsnittet på 30 %. I stället har de etablerade operatörerna fortsatt med sin tekniska lösning att uppgradera de befintliga kopparkabelnäten (vektorisering). Trots att många tjänster kräver en mycket hög internethastighet var 23 700 industriparker inte anslutna till något fibernät 2017, och 28 % av alla företag hade ingen tillgång till anslutningar på minst 50 Mbit/s. För låg internethastighet bromsar investeringarna, inte minst från små och medelstora företag, som ofta ligger utanför tätorter eller på landsbygden. Det är fortfarande viktigt med offentliga insatser för att bygga ut infrastrukturen för ultrasnabbt bredband (minst 100 Mbit/s) på landsbygden, och det finns många andra lösningar än subventioner som man kan undersöka. När det gäller digitala offentliga tjänster och e-hälsa ligger Tyskland långt under EU-genomsnittet. Offentliga e-tjänster användes 2018 bara av 43 % av de tyska internetanvändarna (EU-genomsnitt 64 %). E-hälsotjänster användes av 7 % av tyskarna (EU-genomsnitt 18 %). E-recept används av 19 % av allmänläkarna (EU-genomsnitt 50 %).

(11) Det krävs fler investeringar i transportinfrastruktur och rena transportlösningar i Tyskland för att lösa transport- och luftkvalitetsproblemen och stödja begränsning av och anpassning till klimatförändringarna. Utsläppen av växthusgaser från vägtransporterna har ökat under de senaste fem åren. Luftkvaliteten i Tyskland är mycket oroväckande, särskilt i tätorter där trafiken står för cirka 60 % av de skadliga kväveoxidutsläppen. Godstransporterna skulle kunna dra nytta av mer utvecklade intermodalitetslösningar. Bilen är fortfarande det absolut vanligaste transportmedlet i pendeltrafiken, och i genomsnitt tillbringar man som bilist 30 timmar om året i köer. Trängsel i trafiken och jakten på parkeringsplatser uppskattas kosta det tyska samhället 110 miljarder euro per år eller cirka 4 % av BNP. Nyregistreringen av fordon som drivs med alternativa bränslen har visserligen ökat mest, men de är

fortfarande få. Bilpooler och samåkning utnyttjas fortfarande i alldeles för liten utsträckning. Det krävs också avsevärda offentliga och privata investeringar för att få fram nya leveranskedjor för batterier och centrala råvaror.

(12) Tysklands elnät anpassas bara långsamt till förnybar energi, och det krävs fortfarande betydande investeringar i överförings- och distributionsnäten. Stora förseningar i genomförandet av många projekt har orsakat avsevärda kostnader för tyska och europeiska elnät och elmarknader. Av de 1 800 km projekt för högspänningsnät som fastställdes i 2009 års lag om utvidgade energinät hade bara cirka 800 km genomförts under andra kvartalet 2018, delvis till följd av motstånd från allmänheten. Den försenade utbyggnaden av näten kommer att föra med sig högre överbelastningskostnader och leda till att marknaderna i både Tyskland och andra länder snedvrids ytterligare. Det är viktigt att investera i energinät som främjar sektorsintegration, diversifiering och en lämplig nätinfrastruktur för att få ett flexibelt energisystem och bättre integrera olika ekonomiska sektorer mot bakgrund av landets energi- och klimatmål.

(13) Det har blivit dyrare att bo i Tyskland. Sedan 2015 har både hyror och bostadspriser gått upp snabbare än långtidsmedelvärdena, särskilt i storstäderna. År 2017 hade 20 % av den tyska befolkningen i åldersgruppen 65 år och äldre (EU-genomsnittet 10 %) en för hög bostadskostnadsbörda (dvs. de totala boendekostnaderna tog mer än 40 % av deras disponibla inkomst). För befolkningen med lägst inkomst låg andelen hushåll med höga boendekostnader i förhållande till den disponibla inkomsten 10 procentenheter över EU-genomsnittet på 35,3 %. Den tyska regeringen har vidtagit en rad åtgärder, bland annat ett hyresstopp (*Mietpreisbremse*), stöd till bostadsköp (*Baukindergeld*) och en ändring av grundlagen, så att man kan ge federalt stöd till subventionerat boende. Ändå ligger utbudet av nyproducerade bostäder fortfarande långt under efterfrågan och den tyska regeringens mål på 375 000 nya bostäder per år. Det kan komma att behövas fler insatser, t.ex. en snabbare byggnation av subventionerade bostäder, bättre transportlösningar och en reform av byggnormer och markanvändningsregler.

(14) Tyskland har dragit särskild stor nytta av den inre marknadens integration och spelar en viktig roll i dess vidareutveckling. Men det finns fortfarande stora konkurrenshinder i den tyska sektorn för företagstjänster jämfört med andra medlemsstater. Detta gäller bland annat de reglerade yrkena, t.ex. arkitekter, ingenjörer och jurister, där konkurrensen kvävs av regelbördan, t.ex. reserverade verksamheter och reglerade priser och avgifter. Men även oreglerade företagstjänster drabbas av fler restriktioner än företag i allmänhet om man jämför med andra medlemsstater. Genom att ändra regleringen av företagstjänster och öka konkurrensen skulle man kunna göra investeringar och ekonomiska aktiviteter mer effektiva och ändamålsenliga.

(15) Efter en god början har man på senare år bara gjort få framsteg med den tyska skattereformen, som ska främja tillväxt och inhemska privata investeringar. Skattesystemet är fortfarande mycket komplicerat och snedvrider beslut om exempelvis arbetsmarknadsdeltagande, investeringar och finansiering. Systemet skulle kunna innehålla fler investerings- och konsumtionsincitament. De största framstegen har gjorts med skatten på arbete, men detta syns ännu inte i siffrorna. Det finns fortfarande potential att minska den snedvridande beskattningen av arbete genom att skatteväxla bort från arbete till intäktskällor som i högre grad främjar hållbar tillväxt för alla. Skatten på arbetsinkomst (skattekilen) var 2018 fortfarande en av de högsta i EU för både låg- och medelinkomsttagare. Arbetsgivaravgifterna är särskilt höga i

internationell jämförelse, och de samlade socialförsäkringsavgifterna utgör cirka två tredjedelar av skattekilen, medan inkomstskatten utgör en tredjedel. Samtidigt är intäkterna från miljöskatter som andel av BNP bland de lägsta i EU. Kapitalkostnaderna och den genomsnittliga bolagsskattesatsen, som varierar mellan regionerna, är bland de högsta i EU. Den faktiska genomsnittliga skattesatsen uppgick till 28,8 % (sammantaget för hela landet) medan genomsnittet i EU ligger på 20 %. På grund av samspelet mellan bolagsskatten, den lokala skatten på näringsverksamhet och solidaritetspåslaget är systemet för bolagsbeskattning komplicerat, och det medför höga kostnader för hanteringen av skatter och snedvrider investeringarnas nivå och fördelning. Dessutom snedvrider bolagsskatten investeringsbesluten genom den gynnsamma behandlingen av lånefinansiering, som uppskattas vara den tredje högsta i EU enligt uppgifterna för 2017. Genom att sänka kapitalkostnaderna för eget kapital skulle man kunna öka de privata investeringarna och stärka den relativt underutvecklade riskkapitalmarknaden.

(16) Arbetsmarknaden är fortsatt stark, men vissa gruppers arbetsmarknadspotential underutnyttjas. Sysselsättningen i åldern 20–64 ökade till 79,9 % under fjärde kvartalet 2018 och var därmed en av de högsta i EU. I början av 2019 sjönk arbetslösheten till en rekordlåg nivå på 3,2 %. Det blir allt mer uppenbart att många lediga platser och arbetskraftsbristen bromsar produktionen i vissa regioner och sektorer. Fortfarande underutnyttjas arbetsmarknadspotentialen hos vissa grupper, t.ex. kvinnor och personer med invandrarbakgrund. Andelen deltidsarbetande kvinnor i Tyskland ligger med 46,7 % på en mycket hög nivå. Skatten på arbete är fortsatt mycket hög i Tyskland, även för låginkomsttagare. De särskilda reglerna för sambeskattning av gifta par (*Ehegattensplitting*) minskar incitamenten för den andra inkomsttagaren att arbeta mer. Sysselsättningen bland personer med migrantbakgrund, särskilt kvinnor, är mycket lägre än hos personer med inrikes födda föräldrar. Det har vidtagits åtgärder för att stödja integrationen av flyktingar på arbetsmarknaden, men utmaningar kvarstår, bland annat därför att flyktingarna inte kan språket, saknar kvalifikationer eller inte får sina kvalifikationer erkända, har omsorgsansvar för barn och släktingar eller inte känner till den tyska arbetsmarknadens oskrivna regler.

(17) Pensioneringen av efterkrigskullarna påverkar Tyskland mer än andra EU-länder. På lång sikt kommer den förändrade befolkningssammansättningen att sätta press på Tysklands offentliga finanser. Det kan också bli en utmaning att få pensionerna att räcka och skulle kunna öka den än så länge begränsade andelen äldre (65 och över) som riskerar fattigdom eller social utestängning. Fram till 2040 förväntas landet tillhöra de länder i EU där pensionsutgifterna kommer att öka mest i förhållande till BNP (upp till 1,9 procentenheter av BNP), samtidigt som förhållandet mellan den genomsnittliga allmänna pensionen och genomsnittslönen förväntas sjunka med 4,4 procentenheter till 37,6 % enligt 2018 års åldranderapport (Europeiska kommissionen, 2018). De senaste pensionsreformerna har ökat förmånsnivåerna för vissa grupper, men det är ännu oklart om de uppnådda sociala förmånerna är i nivå med de avsevärda finanspolitiska kostnader som de ger upphov till. Regeringen har också infört dubbla gränsvärden (*doppelte Haltelinie*), nämligen ett tak för pensionsavgifterna på 20 % och en minimiersättning för inkomstbortfall på 48 % fram till 2025. För att kunna respektera gränsvärdena förväntas man behöva göra stora skatteöverföringar och ytterligare öka bördan för yngre generationer. Dessutom diskuteras fortfarande om låginkomsttagarnas pensioner kommer att vara tillräckliga.

(18) Trots den allt större bristen på arbetskraft är reallöneökningarna fortfarande låga, medan de nominella inkomsterna steg med 3,1 % 2018. Det faktum att

sysselsättningen främst ökade bland högavlönade heltidsjobb, och andelen marginella deltidsjobb i den totala sysselsättningen minskade, bidrog dessutom till den sammantagna löneökningen 2018, som ligger något över produktivitetsökningen. Andelen arbetstagare som omfattas av kollektivavtal fortsatte att minska (med 2 procentenheter mellan 2016 och 2017) till 49 % i västra och 34 % i östra Tyskland. Skillnaderna mellan olika sektorer är stora. I den offentliga sektorn och industrin har fler arbetstagare kollektivavtal, medan det är färre i tjänstesektorn. Låginkomsttagare får sedan 2015 åtminstone den lagstadgade minimilönen. Timlönen i botten av inkomstskalan, särskilt de två lägsta inkomstdecilerna, har ökat avsevärt. Men andelen låginkomsttagare, som 2017 låg på 22,5 %, ligger kvar på en nivå långt över EU-genomsnittet. Andelen personer som bara har minijobb minskade med 6,8 % under perioden 2010–2018, och sysselsättning som omfattas av det tyska socialförsäkringssystemet ökade med cirka 18,1 % under samma period. Genom att förbättra villkoren för löneökningar skulle man stödja den inhemska efterfrågan och bidra till en ombalansering i euroområdet.

(19) Inom utbildningen är den sociala rörligheten uppåt låg i Tyskland. De nationella källorna bekräftar att det bara gjorts små framsteg med att minska den socioekonomiska bakgrundens inverkan på utbildningsresultaten. Tyskland har goda resultat när det gäller att integrera nyanlända migranter och flyktingar i utbildning och praktik. Men personer med migrantbakgrund står normalt inför större utmaningar än elever med inrikes födda föräldrar (t.ex. andelen elever med endast grundskoleutbildning och problem med att hitta praktikplatser). Allt mer heterogena klasser kräver kraftfulla insatser för att stärka läraryrket, särskilt nu när lärarbristen redan är stor. Arbetstagarnas låga deltagande i vuxenutbildning är ett problem med tanke på deras möjlighet att få jobb i framtiden, särskilt för de 7,5 miljoner människor som saknar grundläggande läs- och skrivfärdigheter.

(20) Antalet personer som riskerar fattigdom eller social utestängning har minskat seden toppen 2014, men när det gäller lika möjligheter finns det fortfarande utmaningar kvar. Bland annat löpte barn till lågutbildade föräldrar 2017 en 67 procentenheter högre risk att drabbas av fattigdom än barn till högutbildade föräldrar. Det är en betydligt större klyfta än genomsnittet i EU (53,9 procentenheter).

(21) Programplaneringen för EU-medel för perioden 2021–2027 kan bidra till att åtgärda en del av de brister som identifierats i rekommendationerna, särskilt de områden som anges i bilaga D till landsrapporten[8]. Tyskland skulle på detta sätt bättre kunna utnyttja dessa medel på de identifierade områdena, med beaktande av regionala skillnader.

(22) Kommissionen har inom ramen för 2019 års europeiska planeringstermin gjort en omfattande analys av Tysklands ekonomiska politik och redogjort för den i 2019 års landsrapport. Kommissionen har även bedömt stabilitetsprogrammet för 2019, det nationella reformprogrammet för 2019 samt uppföljningen av de rekommendationer Tyskland har fått tidigare år. Kommissionen har beaktat inte bara programmens relevans för hållbarheten i finanspolitiken och den socioekonomiska politiken i Tyskland utan också i vilken utsträckning de följer unionens regler och riktlinjer, mot bakgrund av behovet att stärka den övergripande ekonomiska styrningen i unionen genom att framtida nationella beslut fattas med beaktande av synpunkter på unionsnivå.

(23) Mot bakgrund av denna bedömning har rådet granskat stabilitetsprogrammet för 2019 och anser att Tyskland väntas följa stabilitets- och tillväxtpakten.

[8] SWD(2019) 1004 final.

(24) Mot bakgrund av kommissionens fördjupade granskning och denna bedömning har rådet granskat det nationella reformprogrammet för 2019 och stabilitetsprogrammet för 2019. Dess rekommendationer enligt artikel 6 i förordning (EU) nr 1176/2011 återspeglas i rekommendationerna 1 och 2.

HÄRIGENOM REKOMMENDERAS Tyskland att 2019 och 2020 vidta följande åtgärder:

1. Med bibehållen respekt för det medelfristiga målet använda finans- och strukturpolitiken till att uppnå en varaktig ökning av de privata och offentliga investeringarna, särskilt på regional och kommunal nivå. Inrikta den investeringsrelaterade ekonomiska politiken på utbildning, forskning och innovation, digitalisering, bredband med mycket hög kapacitet, hållbara transporter, energinät och bostäder till rimliga priser, med beaktande av regionala skillnader. Skatteväxla bort från arbete till intäktskällor som i högre grad främjar hållbar tillväxt för alla. Stärka konkurrensen i sektorn för företagstjänster och för reglerade yrken.

2. Minska negativa incitament som avhåller människor från att arbeta fler timmar, vilket även gäller den stora skattekilen för bland annat låginkomsttagare och den andra inkomsttagaren. Vidta åtgärder för att säkerställa pensionssystemens långsiktiga hållbarhet och tillräcklighet. Förbättra förutsättningarna för större löneökningar, samtidigt som rollen för arbetsmarknadens parter beaktas. Förbättra mindre gynnade gruppers utbildningsresultat och kompetensnivå.

Utfärdad i Bryssel den

På rådets vägnar
Ordförande